

Ernst Lissauer

Ady Endrének volt kortársa Ernst Lissauer német költő (született Berlinben 1882-ben). Úgy indult, hogy a nagyvárosnak, a berlini köregeteknek lesz költője — később azonban Délnémetország hegyei közé került és a természet ejtette rabul: a pompás tájleírások poétája lett. Az első világháború Bécsbe, majd Budapestre sodorta; évekig élt aztán a magyar fővárosban. Költői fejlődésének ebben a szakaszában nem volt mentes a misztikumtól (Verseskötetei „Szántók” 1907, „A folyókon át” 1911, aztán az „1813” című történelmi poéma, „Az örök pünkösöd” 1919.) A bűvös körből egyre inkább a tiszta emberi humánus felé fordul és az a költő, aki korábbi verseiben a porosz hősi múltnak volt magasztalója, éppen ezzel a porosz fölénykedéssel kerül szembe. A Goethe-irodalmat is gazdagította, különösen Goethe barátjának Eckermannnak szerepét tisztázta a német irodalomban. Egyre jobban elmélyül szubjektivitásában, ahogy magát idézi „saját lelke mélységeinek bányásza”. Igen sok tanulmányt és színművet írt. A német szélsőséges mozgalmakkal már a huszas évek közepén háborúszkodásba keveredett, Hitlerék aztán őt vették először üldözőbe. Verseiben különös érzéke volt az apró hangulatok felvillantásához s néhány sorban tökéletesen ki tud fejezni egy lelkiállapotot, történet, embersorsot.

FA VAGYOK

Két karomat kitárom szélesen,
kinyújtva küzdőn, mint faágak a roppant
térben, — s hozzám tapad fény, fű, föld.

Fa vagyok,
s tűröm a terhet, mely bennem fogant,
ágaim közt az idő s a szél süvölt.

TÁVOLI FÉNY

Nem világítom ki szobám ablakát,
mélyére mégis fény hatol,
messze tarlón át, hol sok a szarkaláb...

Nem tudom fénye kiért él, s remeg,
hisz semmit sem tud sötét-magamról,
csak érzem, közöttünk híd lebeg.

KEHELY

Betelt kehely az én szegény szívem,
széléről kicsordul a szeretet,
s mélyén tiszta képed szendereg.

A kehely beragyogja tekinteted,
kristályba tömörül itt minden csepp,
s a zengő fényben vágyak intenek.

KENYÉR

Asztalomon friss kenyér,
hosszú, széles — kincset ér.

Hosszú, széles illatos,
új szőlővel zamatos.

MUNKÁBAN

Versekbe fojtom lelkemet,
tollam könytől, vértől csepeg.

A vers játékot üz velem,
és vérem szívja szüntelen!

Fordította:
Vörösvári Vilmos

Acs József

Tiszapart